

A l'Ajuntament de Sant Roc Central, un bon dia, tot va canviar un dimarts qualsevol, d'aquells que comencen amb un cafè després d'haver fixtat i acaben amb expedients perduts.

Aquell dia van instal·lar la nova intel·ligència artificial, anomenada, "Assistidor Administratiu Intel·ligent 4000".

El nom, per si sol, per a molts dels treballadors de l'Ajuntament ja els feia sospitar i una mica de por.

- Això ens farà la vida més fàcil- va dir un dels regidors del consistori, amb un somriure poc creïble.

La primera setmana, el sistema va començar amb una energia admirable. Potser, massa admirable!

En menys de quaranta-vuit hores, va "optimitzar" els tràmits municipals. Traduït al llenguatge humà: va fusionar tres departaments en un de sol, irònicament anomenat «COSA».

Els Departaments de Llicències d'Obres, Empadronaments i Queixes i Suggeriments, van desaparèixer com a entitats diferenciades. Tot passava a ser, simplement, "la cosa".

En Miguelito, funcionari des de temps immemorials i amb una devoció gairebé religiosa pel segell de goma, va començar a notar els efectes del progrés. Al cap d'una setmana, ja no donava l'abast. Ni ell, ni ningú.

El nou sistema digital –aquell que havia de simplificar-ho tot– exigia contrasenyes impossibles, codis que caducaven cada cinc minuts i pantalles que es bloquejaven quan semblava que la feina avançava.

Un matí qualsevol, sense haver tingut temps ni de mirar el rellotge, va atendre un ciutadà:

-Bon dia, vinc per una assumpte -deia el ciutadà.

- Quin assumpte? -preguntava en Miguelito, amb l'automatisme de qui ja sap que no li agradarà la resposta.

- No ho sé. El sistema diu que és una cosa urgent -responia el ciutadà.

I això era exactament el problema: tot era una cosa.

Mestrestant, l'Assistidor Administratiu Intel·ligent 4000, treballava sense descans, enviant respostes amb un entusiasme inquietant:

“Gràcies per confiar en nosaltres. La seva cosa està sent cosificada amb èxit!.

Abans, això hauria volgut dir alguna cosa concreta. Ara, no.

Les cues, lluny de desaparèixer, van adquirir una nova dimensió filosòfica. La pantalla d'atenció ciutadana cridava números que semblaven existir en una realitat paral·lela.

- Torn 30!

- Però si anem pel 15! -va protestar algú des de la sala d'espera.

- El sistema va avançat - va dir un tècnic, amb una convicció tan feble i amb una cara de no creure-s'ho ni ell.

El punt culminant va arribar quan la intel·ligència artificial va decidir simplificar el llenguatge administratiu.

Els documents oficials, tradicionalment incomprensibles però solemnes, van passar a ser incomprensibles i desconcertants:

“Si vols fer la cosa, porti el paper del lloc i el justificant del tema”

Els ciutadans sortien de l'Ajuntament amb més dubtes que abans, però amb un full molt ben maquetat i impecable.

Desesperat, en Miguelito va contactar amb el servei tècnic.

- El sistema aprèn sol -li van dir.

- I no pot desaprendre el sistema? -va preguntar ell, amb un bri d'esperança.

- No -van respondre.

- I em podem donar permisos per arreglar-ho?

- Tampoc -va ser la resposta.

Un bon dia, un ciutadà visiblement enfadat es va plantar davant del mostrador:

- Fa dos mesos que espero resposta a la meva llicència!.

En Miguelito va obrir l'expedient. Va llegir en silenci:

Estat: “Processat correctament per la IA”.

Resultat: “Incomprensible”.

Va alçar la mirada, va sospirar i, amb una sinceritat que no intentava dissimular, va dir:

- Abans anàvem lents, però almenys sabíem què fèiem. Ara anem ràpids....però no sabem cap a on.

Finalment, l'Ajuntament va convocar una reunió urgent per analitzar la situació

L'acta la va redactar, és clar, l'Assistidor Administratiu Intel·ligent 4000.

"Conclusió: tot funciona perfectament.

Incidència detectada: els humans"